

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 25
18 Juni.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

28 årg.
1911.

Paulus inför Agrippa.

Ap. 26: 19—32.

Et gick så som Paulus genom Guds Ande hade sagt. Bojor och fängelse blevo hans lott, när han kom till Jerusalem.

Efter en lycklig färd över Medelhavet anlände aposteln i sällskap med Lukas och Timoteus och Trofimus till Syrien och landade i Tyrus. Här fanns en troende församling, som med glädje mottog apostlarna, och här fingo de vila efter resans mödor i sju dagar.

Klart är, att de dagarna blevo mycket givande för de troende i Tyrus. Paulus och hans medarbetare förkunnade evangelium och berättade om dess segrar bland Greklands folk. Och när de lämnade staden, följde dem både stora och små, kvinnor och barn, ned till stranden och sade farväl under bön till Gud.

Även i staden Ptolemais fingo de hälsa på de troende bröderna under en dag. Därifrån kommo de till Cesarea, där evangelisten Filippus nödvändigt ville bliva deras värd, och här stannade de många dagar. Evangelisten Filippus hade alltså sitt hem i denna stad, hade hustru och fyra ogifta döttrar, som profeterade. Faderns tro på Jesus hade således fortplantats till barnen, och dessa voro verksamma för Herren i sin tro. Efter ett

avsked från de troende i Cesarea i bön och tårar, kom Paulus slutligen till resans mål, Jerusalem.

Jesus sade en gång: "Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem, som äro sända till dig." Så var det nära för Paulus, att han här blivit dräpt på tempelplatsen i Jerusalem av en rasande hop av sina landsmän. De anföllo aposteln, drogo honom ut från tempelgården och slogo honom för att mörda honom.

Då kom en anmälan till översten över den italienska krigsskaran, Lysias, om upploppet. Denne tog då genast soldater med sig och ryckte in på tummelplatsen, och när de sågo översten och soldaterna, veko de undan och höllo upp med att slå aposteln. Paulus blev nu bunden och förd inom den romerska borgen Antonias område. Men hitin måste soldaterna bära Paulus för folkets skull.

Från denna dag satt nu Paulus fången och fördes under stark bevakning till Cesarea, där landshövdingen Felix hade sitt residens. Här satt Paulus i ett mildt fängelse under en tid av två år, tills en ny landshövding vid namn Festus efterträdde Felix. Det var för att hälsa den nye hövdingen, som konung Agrippa och hans syster Berenice kommit till Cesarea.

För att hedra Agrippa hade Festus inbjudit alla rika och ansedda män och kvinnor till slottssalen, och här skulle nu Paulus inför denna lysande samling bliva i tillfälle att hålla ett försvarstal för sig och sin sak. Paulus berättar om sitt liv från barndomen, om sitt ungdomsliv som farisé och de kristnas förföljare och om sin om-

vändelse på vägen till Damaskus. Han fortsätter och berättar om sin verksamhet såsom apostel, huru han såsom sådan manar hedningar och judar att göra sinnesändring och tro på Jesus, den korsfäste och uppståndne frälsaren.

För denna sin verksamhet såsom Herrens apostel hade judarne anklagat honom. Och Festus utropar vid dessa Pauli ord: "Du är förryckt, Paulus; den myckna lärdomen har gjort dig förryckt." Men Paulus förlorar inte fattningen vid en sådan beskyllning, utan tillbakavisar den och säger sig tala sanna och förnuftiga ord. Han vädjar till konung Agrippa, såsom varande jude, om inte profeterna förutsagt Messias lidande, död och uppståndelse. Han manar Agrippa att tro på Kristus, och han manar hela den lysande församlingen att tro och bliva såsom han själv var, bojorna undantagna.

Slutet på Pauli försvarstal — ja, det var ju också ett anfallstal mot synden och otron — blev den, att såväl Agrippa som Festus förklara, att Paulus nu kunnat frigivas, om han icke förut hade vädjat till kejsarens domstol. Därför måste nu Paulus sitta kvar i fängelset och mot hösten samma år följa med såsom fånge till Rom.

Men vi böra lära oss av aposteln att oförskräckt vittna om vår frälsare med både vårt liv och med våra ord. Ty genom sitt vittnesbörd väckte han människornas samveten och deras skuld-känsla, så att många, många lyssnade till evangelium och blevo frälsta.

J. B. Gauffin.

Bönhörelse.

Det är en tyst och fridfull lördagseftermiddag tidigt på våren. Solen har just sänt sina sista strålar ut över slätten, som här och där avbrytes av större och mindre gårdar, omgivna av trädgårdar, vilka dock ännu stå kala.

I den största av dessa gårdar, den med den allra vackraste trädgården, är den unga husmodern sysselsatt med att lägga sista handen vid de sedvanliga anordningarna för söndagen. Hon har sett efter, att allt blivit städadt och fint, maten lagad och barnens bästa kläder iordninglagda.

Nu står hon och ser, huru dagens sista solhälsning lyser in i hennes vackra lilla förmak. Det ligger en sådan frid och hälgdagsstämning över det hela.

Men — vad är detta? Vad är det för en liten parvel, som så glad springer omkring ute på vägen? Så lik han är — — men det är ju hennes egen lille Torsten, som har glömt mors förbud och sprungit ifrån Emma i barnkammaren för att se, vad det var för märkvärdigt där ute på vägen, alldeles invid den lilla stugan därborta. Så lugn och glad han springer omkring utan aning om att någon fara är på färde.

Och dock finnes faran ganska nära, och den kommer allt närmare. Den stackars modern ser den och sjunker bävande ned på en stol.

“Gode Gud, bevara min lille gosse!” ropar hon med sammanknäppta händer. Och liksom fordom bibelns Hanna tillägger hon: “Och jag vill giva honom åt Herrens tjänst för alla hans livsdagar.”

*

Kalle Grönlund har varit inne i den närbelägna staden, och där måste han för-

stås ha litet roligt med sina glada vänner. Han har sålt en ko och fått femtio kronor mera för den, än han beräknat. Och då måste han på något sätt ge luft åt sin förtjusning. Men det myckna drickandet har stigit honom åt huvudet, och det få de stackars hästarna erfaras på hemvägen. Ty fort skall det gå, fram med piskan bara! Hästarna sätta just av i firsprång utför backen rätt ner till stugan, utanför vilken den lille gossen så sorglös springer omkring.

Allt fortare springa hästarna — nu äro de alldeles inpå honom. Finns då ingen räddning — ser inte karlen den lille vackre gossen med de stora, blåa barnaögonen? Nej, han ser intet, hör intet, han bara vet, att han skall fram, fort — fort.

Men det är ett annat öga, som ser den lille. Den himmelske faderns öra har lyssnat till den arma moderns ångestrop, och han har redan sänt sin ängel för att hjälpa. —

Den hurtiga ladugårdspigan, Hanna, kommer från brunnen med vatten. Ett ok, som uppbär två tunga vattenhinkar, bär hon över axlarna, men det aktar hon ej på, hon skall nu göra änglatjänst. Snabbt ilar hon framåt landsvägen — ett hastigt grepp om gossens arm, just som hästarna sträcka fram sina huvuden över honom. Ett ögonblick ser det ut, som om här skulle spillas två liv i stället för ett, men — hästarna kasta sig åt sidan, och jublande tar den raska flickan Torsten i sina armar och bär honom till den överlyckliga modern.

En ton dallrar genom luften — snart komma flera, hela luften är fylld av lovsång. Kyrkklockorna ringa in vilodagen, men aldrig hava deras toner ljudit så klart i fru Lindbloms öra, som den gången då hon med hjärtat fullt av tacksamhet mot Gud tryckte sin räddade älskling till sitt bröst.

Ragnhild.

KNUT.

Höghäls.

Kalle Grönlund har varit i den närliggande staden, och där måste han för

KURRA GÖMMA.

Knut.

Med teckning.

Knut var mors store gosse och fars "lille karl". För övrigt gick han i läroverket och var just i den åldern, då gossar började bli litet smått generade för att gå ärenden, bära stora paket och draga mors klädkorg till mangeln hemma i staden. "De kunde ju möta lärare och äldre kamrater förstås, och dessa kunde få underliga tankar om en."

Knut hade hittills såsom en riktig "liten karl" stått emot denna goss-sjukdom. Han bar hem stora och tunga paket från "speceristens", fick beröm av mor och en glad nick av far. De hade på allvar tänkt bevara sin gosse från den där "sjukdomen", som egentligen är bara dum högfärd eller oförstånd.

Nu var Knut ute på landet efter slutad termin. Mor och småsyskonen hade redan från mitten av maj varit därute för att hälsa våren välkommen till skärgårdsön och för att så och sätta i trädgården. Då hade far och Knut kommit dit ut på lördagseftermiddagarna och stannat till söndagskvällarna. Nu var det bara far, som var inne i staden under veckorna. Knut däremot levde det härligaste friluftsliv.

En dag hade Knut tagit ett långt fot-

bad vid stranden och därjämte provseglat sin lilla farkost, då mor kom ut och ropade: "Knut, skynda ned till båten med brev och en liten jordgubbskorg till far. Ingen annan än du kan hinna. Båten kom tidigare i dag än vanligt!"

Knut var som en pil uppe på gården hos mor, tog brev och korg och sprang som en snabblopare till ångbåtsbryggan, dit han kom lagom för att få lämna sändningen, innan landgången drogs in.

"Tack Knut! Var det mycket folk på bryggan? Du hann inte taga på västen och inte heller vika ned dina byxor." Mor hade stått kvar på gården och väntat.

"Jag hade inte tid att se på folket, förr'n jag lämnat brev och korg till styrman, och sen sprang jag igen. Tänk, vad far ska' bli glad åt jordgubbarna!"

"Här ska' du få ett äpple att vederkvicka dig med i värmen, gossen min — mors stora gosse."

Men äpplen mitt i sommarvärmen får man inte varje dag. Inte är det underligt, att Knut är glad över mors välvilja, och att han njuter en stund av äpplets doft, innan han nännas bita i det.

J. B. Gauffin.

Kurra gömma.

Med teckning.

Anna och lille Petter voro kusiner. Anna var fem år, Petter bara fyra. Men leka kunde de, hela dagar ibland, om de bara fingo för sina mödrar. Ty så små de nu voro, måste de ibland hjälpa mödrarna gå ärenden.

I dag hade Anna kommit i kläderna och blivit i ordning förrän Petter. Men leken tog ändå sin början. Ty när det är sommar och varmt, är det inte så

noga för små barn med att vara riktigt klädda. De ha varmt blod och äro därtill härdade.

Anna hade fått tag i ett gammalt paraply, och bakom detta gömde hon sig och trodde sig vara riktigt gömd för Petters blickar. "Leta' opp mej nu Petter, om du kan!" ropade Anna bakom sitt paraply.

Och Petter kom och letade litet varstans i förstugan, och hans syster Betty, måste också ut med och "titta".

Olyckligtvis hade paraplyet ett stort hål, och genom detta skyntade Petters pigga ögon kusinen.

“Där ä’ hon! Dunk för Anna“, ropade han och skyndade in för att kläda sig som en karl, innan han fortsatte att kurra gömma.

Men när han blivit klädd och spiset frukost, då räckte inte förstugan och gårdsplanen till för leken. Då bar det av in i ängsbacken bland gullvivorna och in under tallarna och granarna bland sipborna. Och så modiga voro både Anna

och Petter, att de inte ens läto skrämma sig av ekorrarna, som sprungo upp och ned på trädstammarna och ibland lekte “tag fatt“, så att de hoppade från träd till träd på de böjligen grenarna. Då måste barnen stanna i sin lek för att se på de viga, långsvansade djuren.

“De’ skulle allt vara roligt att kunna springa så där uppför träden och hoppa från träd till träd, som ekorrarna“, tyckte Anna. Det tyckte också Petter, men han svarade: “Det går nog bara jag blir stor.“ *J. B. Gauffin.*

Förlåtet och glömt.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

“Men min käre gosse“, sade modern förskräckt, “du har inte tydligt sett eller känt igen mannen, som sköt på dig. Det kunde ju också varit en tjuvskytt. Det finnes intet bevis för, att Blackman är den skyldige. Du kunde göra honom mycket orätt genom ditt påstående, och du får aldrig mera tala om denna sak.“

Karl svarade intet. Han lydde bokstavligen sin mors förmaning att aldrig mera tala om Blackman.

*

Vintern hade kommit, och man hade firat jul på slottet. Alla godsets underlydande hade uttryckt sin glädje över att hava lille Karl fullkomligt frisk och kry ibland sig igen, ty han hade genom sitt käck och hurtiga sätt gjort sig omtyckt av dem alla, ehuru han på samma gång var ovanligt allvarsam för sina år.

Endast Blackman tycktes icke deltaga i den allmänna högtidsstämningen. Ty fastän intet bevis på hans brottslighet kommit i dagen, vilade dock misstankarna på honom, han kände, att man undvek honom, och han drog sig därför tillbaka i sitt lilla hus vid parkgrindarna.

En vacker februarimorgon sprang Karl klädd i sin högländsdräkt med snabba steg genom parken, som nu låg där lik en vintersaga klädd i rimfrost, vilken då so-

len lyste därpå glittrade och glänste som millioner diamanter.

Plötsligt saktade den lille gossen sina steg, när han såg den ensamma vaktstugan vid grindarna. Röken från skorstenen förrådde, att dess invånare var hemma. Karl stannade ett ögonblick och funderade. Plötsligt antog hans ansikte ett uttryck av beslutsamhet, och han skyndade fram till den lilla stugan, där han utan tvekan trädde in.

Det enkelt möblerade rummet, vars väggar pryddes av en massa tennfat och gevär, bar vittne om ordning och snygghet. Vid spiseln stod en man, som till åldern tycktes närma sig trettioalet. Han var just sysselsatt med att göra rent kullet på en bössa. Fördjupad i sitt arbete, tycktes han ej hava hört den lille gossens inträde.

“God morgon, Blackman“, hälsade Karl vänligt.

Den tilltalade vände sig häftigt om och besvarade kort hälsningen. Hans ansikte tycktes bliva mera blekt än vanligt.

“Du putsar din bössa, har du varit ute på jakt efter tjuvskyttar i natt igen?“ frågade Karl.

“Ja, fastän det är inte gott att få fatt i dem“, ljöd det icke särdeles vänliga svaret.

“Om jag bara finge för mor, ville jag så gärna gå med dig en natt. När jag blir större, får jag kanske göra dig sällskap någon gång.”

“Åh nej, den lyckan blir mig nog aldrig beskärmd”, svarade mannen med något av hån i rösten.

“Varför inte, Blackman? Du är missnöjd, för att du inte fick bli skogsvaktare vid Högaklint, men morbror Karl har väl andra platser att ge bort.”

“Åh, greven tänker nog inte på, att jag kan vara trött att passa på grindarna här, jag som är ett skogens barn och längtar ut i den fria, härliga skogen. När man ända sedan barndomen troget tjänat på den plats man fått, tycker jag man vore värd att någon gång få en syssla, som man tycker om.”

“Ja, det kunde du visst förr — men hur är det nu, Blackman?”

Karl, som hittills stått på något avstånd, gick vid dessa ord fram till den unge mannen och såg forskande på honom.

“Vågar du hoppas nu också?” frågade han åter. “Nej, det gör du inte, emedan du sköt på mig, för att du var ond på morbror Karl.”

“Vem har sagt det?” utropade den unge mannen dödsblek.

“Ingen har sagt det, och mor har till och med förbjudit mig att säga ett ord om något sådant. Jag har också inte talat med någon annan än henne om detta. Du vet att det finnes inga bevis, det är ingen annan än du själv, som vet om det.

(Forts.)

Lys, så gott du kan.

agen hade varit mörk och kylig, men på eftermiddagen skildes molnen, och solen göt en ström av ljus över landskapet.

En glad barnaröst hördes från fönstret: “Se, pappa, se — solen skiner så gott den kan!”

“Skiner så gott den kan? Ja, det har du rätt i”, sade fadern. “Och om du vill, kan du likna solen.”

“Huru då, pappa? Säg mig huru det skall gå till.”

“Genom att vara glad och vänlig hela dagen och inte låta något mörkt regn falla ut från ögonen, bara vara snäll och god, det är alltsammans.”

Följande dag hörde jag hela dagen den glada barnarösten. Den lilla tycktes vara alldeles uppfylld av ljus och kärlek och då jag frågade henne, varför hon var så glad, svarade hon med ett ljust leende:

“Jo, ser du, jag försöker göra som solen — lysa så gott jag kan.”

“Och så fyller min lilla flicka hela huset med solsken och glädje”, sade hennes far.

Kunde ej ni, kära unga läsare, också försöka likna solen och lysa så gott ni kan samt fylla edert hem med solsken och glädje.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 19–25 Juni 1911.

M. 19. Apg. 27: 9–26. Herrens under på havet.

T. 20. v. 9–11. Paulus varnar. Varningen föraktas.

O. 21. v. 12–13. De söka en vinterhamn.

T. 22. v. 14–19. De drivas av stormen bort från Kreta.

F. 23. v. 20. Allt hopp ute.

L. 24. v. 21. Bestraffar dem för att de icke lytt hans råd.

S. 25. v. 22–26. Lovar dem frälsning.

Söndagsskoltext för den 25 Juni.

2 Söndagen e. Trefaldighet.

Herrens under på havet.

Apg. 27: 20–26.

(Sjömansmissionstext.)

Minnesvers: Ps. 107: 30. De blevo glada, att det vart stilla, och han förde dem till den hamn, dit de ville.

TIDNINGEN EXPEDIERAS FRÅN
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS EXP.
STOCKHOLM C.